



Благой Иванов

Искам да ме мразиш

Не зная дали сънувах или просто не можех да намеря логика в реалността... Картината бе ясна в съзнанието ми като откъс от добре известен филм, а мъката от подтиснатите чувства ме изцеждаше.

Това беше картина на нещо отвъд. Не можеше да се сравни със случка от света, който всички познаваме. И все пак, в мен тлееше убеждението, че някъде – пък било то и на светлинни години оттук – това израждане на емоцията можеше да се пипне с пръст.

Очите ме боляха и непрекъснато сълзяха от силния вятър, който бършеше страните ми, а кожата отдолу съхнеше. Все едно, че я чувах как се пука, цепнатините се пълнеха със сърбящ прахоляк. Мъчех се да игнорирам несгодите, докато вървях из голото мъртво поле. В далечината виждах целта си: дребна схлупена къщурка с клюмнал комин отгоре – приличаше ли на отсечена глава? Не се опитвах да си отговоря. Погледът ми шареше по розовия фон зад постройката. Там бе избягало слънцето преди броени минути и това бе довело студения вятър и пълзящия мрак, който ме настигаше... Ала аз не бях сам – в тъмното се утешавах с моите спътници. До мен вървяха приятелите ми – странни, омърлушени подобия на индивиди. Те почти не обелваха дума, просто вървяха и хрущенето под краката им бе единствената реч. Придружаваха ме към гарата. Да, онази барачка в далечината... От там скоро щеше да мине влак. Щеше да ме вземе и с него щях да отплавам към планините. Там имаше тунели, но аз не се боях, защото често хората, влизайки в една дупка, всъщност излизат от друга. Аз вече бях в дупка – вътре бе тясно, душно, но мисълта, че отивам към гарата, а приятелите ми ме пращат, ми даваше сили.

Те не разговаряха с мен, но аз не им се сърдех, защото поведението им беше обяснимо: бях опечален и те не ме разсейваха в скръбта ми. Носех в ръце две чанти – едната със символичните ми вещи, а другата с група на моя дядо. Той не тежеше. Никак. Беше като вейка. Когато умря съвсем бе залинял горкичкият. Сега го бях свил като станиол и грижливо бях положил останките му в сака. Плачех, но не знаех защо... Причината може би беше невъзможността да намеря границата между омраза и силната обич.

Вятърът бе груб, досаден и чупеше от очите ми мръсни сълзи. Но те бяха безкусни и се стичаха една по една в механична последователност.

Вървях и си мислех. Сигурен бях, че съм пропуснал да се сбогувам с някого. Със скъп човек. А кой можеше да е той? И...

„... тогава телефонът звънна...“

В мига, когато мисълта ми се формира аз чух истински телефонен звън. Приятелите ми не му обърнаха внимание, но спряха мълчаливо, за да ме изчакат.

Наведох се, оставих товара и вдигнах една кафеникава буца пръст.

– Ало? – произнесох, долепяйки я до ухото си. В меката кожа на дланта ми буцата се ронеше и боцкащи песъчинки се сипеха по мен. Вятърът разнасяше част от тях напред, към гарата, нашепвайки ми: „Хайде, друже. Те ще те изпреварят. Нали не искаш пясъкът да стигне пръв и да оскверни оазиса на самотата?“

– Здравей – този момичешки глас бе плах, крехък. Щеше да се счупи, ако не внимавах. Но в него имаше живот, отрада и тъга – неща, които бях забравил, че съществуват.

– О, това си ти! – възкликнах щастливо и забравих за част от частицата – една съвсем малка част – че тревогата бе основен пътеводител тук, сред пустите поля. Познах я веднага – тя нямаше име, но ние се обичахме отдавна, въпреки, че никога преди не се бяхме срещали. Това бе момичето, което... а пък аз бях момчето, което... Бяхме като парчета мозайка, както се казва. Още при първите ноти на смеха ѝ, се възбудих, а ръката ми неволно стисна буцата.

Казах ѝ да дойде при мен.

– Но... аз... – тя се запъна, защото знаеше какво ще стане ако дойде. И аз знаех. Това ме нараняваше, но не можех да възпра импулса: аз трябваше да опитам този восък по ръцете ѝ, меда по езика ѝ, памука в косата ѝ... И протегнах ръце към нея без повече думи. Сега бяхме заедно, а светът циркулираше около нас. Вече нямаше нищо друго освен блясък и мрак сляти в едно. Ние стояхме сред сместа от нереално и действително, опипвахме се с поглед и не знаехме кой ще направи първата крачка и кой ще остане цял накрая.

Приятелите ми бяха някъде далеч, там на полето. Чакаха ме търпеливо и ми пазеха бремето, което мъкнех. Може би съвсем скоро щях да се върна при тях и щяхме да продължим пътя.

Тя ме откъсна от мислите, които не значеха нищо в този момент.

– Ние се обичаме? – въпросът ѝ бе констатация.

– Но без омраза обич няма – произнесох го като присъда и потреперих.

– Значи се мразим?

– Мразим се.

Тя нямаше цвят. Но бе многоцветна. Аз пък не бях бял, нито пък черен. „Ние на сме, ние сме. Сега или никога. Никога не е сега, но сега

може би няма равно на себе си.“ Придърпах я и започнах разпалено да късам дрехите ѝ. Тя късаше моите. Бяхме голи и вече можехме да правим това, което бе в ума ни, в душата, в гърдите и в очите.

– Мрази ме! – подканата ѝ бе неустоима. – Искам да ме мразиш.

Танцът ни бе грозен, но и тъй красив. Болката бе сладка, ала така горчеше. Кръвта ни оцветяваше всичко – от виковете и смеха до потта и плача. Аз я пронизвах, а тя ме галеше, аз я милвах, а тя ме дереше.

Вече не се чудех кой пръв ще свърши – тя престана да бъде така енергична в галоп и разбрах, че почти я бях убил, но и моите рани изглеждаха жестоки.

Тя се отпусна, но не падна, а полетя. Усмихна ми се, по изкривеното от рани лице виждах небивал копнеж. „Тя съм аз“, мина ми бегла мисъл. После тялото ѝ се стопи, изчезна, а смехът ѝ – тънък, фин като пух – разреждаше раните ми със солен нектар от радост, скръб, а може би покой. Озърнах се боязливо и се срещнах пак с полето, достовете, трупа на дядо и онази далечна гара. Виждах я по-близо, вдигнах саковете и продължихме напред. Вървахме тихо, с хрущящи стъпки по земята. Другите мърмореха нещо, ала не на мен. Разговаряха помежду си. Единият ме посочи и спомена нещо за нараняванията ми. Пак усещах болка, но това не пречеше. Под обезобразената голота тялото ми стенеше доволно, че се е нахранило с чувства, на които не бе подлагано досега. Нервите ми почти бяха атрофирали, но тя – онова крехко момиче, което... – ме бе излекувала от физическото безчувствие и вътрешната агония.

– Ще пътуваме с теб – предложи един от тях.

– Да, защо не – обади се друг.

Обля ме облекчение. Нея трябваше да мразя, за да имам, или да обичам, за да я нямам. Тях щях да ги имам до себе си и във влака – по пътя към тунела. Заедно можехме да изскочим от едната дупка и да се мушнем в другата.

Единствено успях да им благодаря и след това продължихме напред.

Късчета мисъл подскачаха в главата ми – връщах се пак и пак при момичето, изживявах отново омразата. Тази прекрасна омраза, която може би беше обич.

Докато вървахме аз отново чух телефонен звън. Но това не беше тя. Буците звъняха наоколо и приятелите ми ги вдигнаха.

За тях. Това бяха техните половинки.

Какво щяха да изберат – да мразят или да обичат? Да чувстват или

просто да съществуват, без реално усещане?

Приятелите ми изчезнаха, но обещаха, че ще се върнат. След малко. Може би.

Аз продължих напред с двата сака. Щях да ги чакам. Там, в къщурката под сводестия здрач на догарящата вечер.

Не мина много време и се озовах до влаковите релси. Подуших старо, сухо дърво и погледнах плахо към гарата. Споменът за молбата „Мрази ме!“, с която момичето ме бе прельстило, се изместваше бавно от напрежението в главата ми; напрежение, породено от липсата на сигурност, от непознатото и чуждо бъдеще.

Влязох в схлупената постройка и бързо притичах до гишето, където зад малко, мърляво прозорче ме гледаше млад униформен служител.

– Един билет, моля – рекох и когато той ми го подаде не се учудих, че преди това не ме попита за къде ще пътувам. Сложих хартиятата при покойния ми роднина. Той щеше да я пази.

Бръкнах в джоба си и тогава разбрах, че ръката ми не потъва в плата на дрехите ми, които отдавна не носех, а в плътта – някъде малко под лявото ми зърно. Не усещах болка, но ми се догади... Погледнах към банкнотата, която бях извадил от тялото си и видях, че в пръстите си не държа пари, а изсъхнало свито сърце. Явно униформеният се чувства длъжен да ме успокои с едно налудничаво обяснение.

– То вече не ти трябва – рече. – Пък и така ще мразиш по-лесно.

Пое го през една пролука под прозорчето и някъде го прибра. Подаде ми сранен предмет – плосък ахатов камък с тъмен цвят.

– Аз... – вместо да довърша, машинално напъхах („Рестото“, мина ми през ума) камъка в дупката, от която бях измъкнал сърцето си и след това вдигнах двете чанти, за да може да ги види. – Това в багажното ли да го отнеса?

– Какво носиш вътре?

– В едната е трупът на дядо, а в другата имам безполезни вещи.

– Взимай ги с тебе. И побързай, че влакът тръгва.

Излязох и видях локомотив с един вагон след себе си. Кога беше дошъл? Не го бях чул – нито писък на спирачки, нито предупредителен сигнал, че приближава гарата. Сега просто си стоеше там – на единствения коловоз, с фарове, зареяни към планините.

Качих се и внесох багажа си в първото купе. Беше некомфортно и задушно; нямаше никой, но и не очаквах да има. Кой друг би поел таква пътуване към себеотричането? Въпросът ме подсети за приятелите ми, които последно видях сред полето. Седалките завибрираха и

разбрах, че влакът потегля. Сkochих към прозореца и с надежда погледнах навън, където светът бе започнал да тича. Гарата отмина, отминаха и няколко сгушени в старостта си храсти и ето, че съзрях приятелите ми – бързаха към гарата, но бяха твърде далеч и нямаше да успеят.

Почудих се дали да не извикам на машиниста да спре, но много добре знаех, че на този влак машинист няма... А приятелите ми добиха по-ясна форма и видях, че са съвсем същите като преди – дрехите седяха по телата им непокътнати, нямаха рани, не изглеждаха уморени. Те бяха избрали обичта.

– Това е цената – прошепнах и бях сигурен, че са ме чули. – Това е цената. Вие пожелахте различен път, който аз няма да извървя с вас.

Те спряха да тичат. Само гледаха към набиращия скорост влак.

„Искам да ме мразиш“ – думите й отекнаха в купето, въпреки, че изскочиха не от устата, а от съзнанието ми.

Потреперих и се отдръпнах от прозореца, но желанието ми да седна и да се отпусна се изпари. Докоснах гърдите си с ръка и тялото ми въздъхна от болка. Кръвта се бе спекла и приличаше на посипан, залепнал барут. Не усещах туптенето на новото си сърце, но дълбоко в мен знаех, че там, където отивам това няма да ме тревожи.

Отново подадох глава навън и за последен път обърнах поглед назад, към предишното ми съществуване. Сред уморената тежест на схлупената гара мъждукаха светлини и сенки. Някъде там се гушеха старите ми мемоари – те се отдалечаваха от мен тъй бързо, че чувах свистенето им покрай ушите си. Някъде там бяха и приятелите ми – криви форми на скръб и болез от загубата на нещо така скъпо. Някъде там се носеше грубата миризма на гниещи надежди, на гниеща история – не исках и да си помислям дори за дъжда, който би отмил боклука, но с него би отмил и спомена. А къде беше момичето, дали някъде бе оживяло? Намерила ли е някой по-добър свят, където да изживее своите мечти пълноценно? Но мисълта ми за нея също губеше очертания и желанието ми беше просто още веднъж да я прегърна, както преди, да се вкопча, да вдишам от пълнотата й. Но я оставих и обърнах гръб на всичко предишно.

Влакът бучеше, ритмично се клатушкаше и пъшкаше като сърдито животно; ставите му скърцаха, мутрата му често изпускаше по някой провлачен писък (едно закъсняло предупреждение може би?). Вече гледах напред – към това, което идваше насам. Готов бях да се отпусна и да забравя всичко. И го направих. Това бе нещо съвсем ново: да не съм обременен от износеното, протрито чувство за позната тривиалност. Напред се ширеше разчертан мрак, по който подскачаха хаотично контури.

С всяка нова секунда тези очертания се проясняваха. Различавах гъста гора, нагъната като изстрадал човешки мозък. Гората бе разсечена на две от пътя на железницата и хълмът нагоре още повече приличаше на оголен череп с махнат капак. Двете черни полукълба заспало се полюшваха от теченията на вятъра. А горе, на върха... Там идваше краят на пътуването. С усмивка посрещнах мисълта за края, който беше начало. Горе бе пещерата, в която щеше да влезе влака, а с влака щях да вляза и аз. Знаех ли какво има от другата страна? Може би не исках да знам и просто щях да се оставя на инерцията от собственото си бягство.

Затворих очи и си представих, че съм спял. Купето се клатеше и ръмжеше. Бях сам, но не за дълго.

Тъмнина. Щеше да стане още по-гъста. Но след това щеше да премине и (Боже, каква прекрасна мисъл!) аз... Аз щях да прогледна.

Отново.

КРАЙ

© 2003 Благой Иванов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/108>]